

[Iver Poulsen.]

modstander har og i påkommende tilfælde vil anvende. Jeg tænker på atombevæbnin- gen. Mangelen på atombevæbning i det danske forsvar svækker yderligere dette forsvar, fordi en spredning af de danske styrker er tvungende nødvendig, når man står over for truslen om et atomangreb, hvorimod angrebet kan koncentrere meget betydelige styrker, fordi det ikke er udsat for den samme trussel som de danske forsvarsstyrker; og jeg vil i hvert fald hævde som vor opfattelse, at den danske ungdom, som i påkommende tilfælde, hvis de fredsbevarende kræfter lider nederlag og den frygtelige ulykke skulle ske, skal udkommanderes, efter vor opfattelse må have et rimeligt krav på at være udrustet og uddan- net lige så godt som en eventuel modstan- der. Ligeledes beklager vi meget, at hjemme- værnets forhold ikke blev ordnet samtidig med forsvarets, eftersom hjemmевærnet er en naturlig del og en overordentlig vigtig del af hele Danmarks forsvar.

Der er almindelig enighed om, at de kommende tider vil kræve dannelse af store kapitaler, altså en meget betydelig opspa- ring, hvis dansk erhvervsliv skal kunne klare konkurrencen og overgangen til de forskellige nye markedsdannelser. Uenig- heden kommer først frem, når talen bliver om, hvem der skal foretage opsparingen.

Vi kender jo de socialistiske partiers ønsker og mål: en statsopsparing over skatterne og en statsinvestering i produktionsapparatet. Vi er af den stik modsatte opfattelse, idet vi ønsker, at privatmænd skal foretage opspa- ringen. Det er fra den tidligere regerings side sagt, at vi har en meget stor opsparing her i landet i dag, måske den største, vi nogen sinde har haft, og det er jo nok rigtigt. Men det er samtidig fra regeringsside — det var, så vidt jeg husker, den højtærede finansminister — forud for valget sagt, at vor opsparing herhjemme er forholdsvis ringe, og at den er for ringe, men at det formentlig skyldes vor veludbyggede sociale lovgivning.

Der er ingen tvivl om, at den højtærede finansminister i nogen grad har ret, for der er jo nemlig sket nøjagtig det, som et tidligere medlem af det høje ting, professor Thorkil Kristensen, ved flere lejligheder pegede på, at hvis velfærdsstaten, hvis samfundet, påtager sig enhver byrde og den

enkelte på intet område skal sørge for sig selv, selv om han kan, vil det — og det var navnlig i forbindelse med folkepensionsord- ningen — medføre, at man fjerner et af de vigtigste incitamenter for den private op- sparing. Det er netop det, der er sket. Vi er af den opfattelse, at den sociale lovgiv- ning herhjemme er drevet for vidt. Når først det er kommet dertil, at praktisk taget 100 pct. af den danske befolkning kan få offentlig understøttelse og offentlige tilskud på den ene eller den anden måde, kan man efter vor opfattelse ikke tale om social forsorg, for vi skulle da nødigt have det sådan, at hver eneste af os trænger til social forsorg.

Vi ønsker den private opsparing fremmet, og vi ønsker, at den skal have sådanne kår, at den virkelig kan konkurrere med for- bruget. Hvis den får det, er der efter vor opfattelse ikke den fjerneste tvivl om, at den nok skal komme i gang og også nok skal blive tilstrækkelig stor. Men en af de første betingelser for, at man kan få en privat opsparing i gang, er, at man til det yderste bestræber sig for at fastholde kro- nens værdi. Man kan ikke forlange, at mennesker skal gå hen og spare penge op i dag, når ikke de har sikkerhed for, at beløbene, når de kommer og henter dem om 5 eller 10 år, har den samme købekraft og den samme værdi. Derfor må alle be- stræbelser gå ud på at bremse inflationen.

For det andet må der skabes mulighed for en privat opsparing, og her springer først og fremmest i øjnene statens over- dimensionerede budgetoverskud, hvoraf en væsentlig del burde blive ude hos skatte- yderne. Så fik de nemlig mulighed for at foretage den opsparing, som staten nu foretager over skatterne. Man skal gøre opsparing til noget, der kan betale sig, så kommer den i gang. Det viser sig jo nemlig, at de forskellige former for skattefri op- sparing af mindre, fastsatte beløb, som findes i dag, er udmærket udnyttet, og det viser, at der ikke er noget i vejen med den danske befolknings økonomiske sans. Blot det kan betale sig at foretage en opsparing, bliver der opsparet. Derfor ønsker vi skatte- lempelser for beløb, som opspares og under- kastes en vis binding eller investeres i produktionsapparatet, skattelempelser sti- lende mod fuldstændig skattefrihed. Jeg er